

Zbigniew Sarata
02-792 Warszawa
ul. Lanciego F. M. 9b
501 247 295
zbigniew@sarata.pl

Warszawa 12 października 2021

**Sąd Apelacyjny w Warszawie
III Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych
00-207 Warszawa,
Pl. Krasińskich 2/4/6**

Sygn. III AUa 1183/21

Wcześniej XIII U 524/19

Powód: Zbigniew Sarata
 02-792 Warszawa
 ul. Lanciego F. M. 9b

Pozwany: Zakład Ubezpieczeń Społecznych
 III Oddział w Warszawie
 ul. Czerniakowska 16
 00-701 Warszawa

zażalenie do innego składu orzekającego

na postanowienie z dnia 27-09-2021 o odrzuceniu apelacji opublikowanego wraz z uzasadnieniem w portalu sądowym 05-10-2021.

uzasadnienie

Na podstawie art. 394². § 1. k.p.c. wnoszę o uchylenie postanowienia z dnia 27 września 2021 opublikowanego w portalu sądowym 5 października 2021 o godzinie 23:31.

O odrzuceniu apelacji dowiedziałem się od mojego pełnomocnika – radcy prawnego Artura Desperata bodajże 29 września 2021. Poinformował mnie, iż powodem odrzucenia apelacji były nieusunięte w terminie braki formalne – brak podania wartości przedmiotu zaskarżenia. W tamtym czasie nie miałem dostępu w portalu sądowym do sprawy o sygnaturze III AUa 1183/21. Na podstawie dostępnych informacji wysłałem do Sądu Apelacyjnego wnioski o przywrócenie terminu do usunięcia braków formalnych podając jednocześnie orientacyjną wartość przedmiotu zaskarżenia. Po paru dniach uzyskałem dostęp do portalu sądowego i dopiero 6 października 2021 mogłem zapoznać się z uzasadnieniem postanowienia.

W zażaleniu podtrzymuję wszystkie swoje twierdzenia zawarte we wniosku o przywrócenie terminu. W dalszym ciągu nie jestem w stanie precyzyjnie podać wartości przedmiotu zaskarżenia, gdyż nie otrzymałem jeszcze z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych symulacji wysokości mojego świadczenia emerytalnego po ewentualnym uwzględnieniu złożonej w lipcu apelacji od wyroku Sądu Okręgowego XIII U 524/19. Jedynie ZUS bowiem dysponuje wszystkimi danymi niezbędnymi do obliczenia zarówno zmienionego kapitału początkowego, wskaźników inflacyjnych i demograficznych od których zależy wysokość świadczenia. Znając wynik symulacji będę mógł wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia. Sąd będzie to mógł również obliczyć we własnym zakresie na podstawie różnicy wysokości świadczenia według nowej symulacji oraz wysokości świadczenia według symulacji wykonanej w postępowaniu XIII U 524/19. Wyrok w postępowaniu XIII U 524/19 pokrywa się bowiem z symulacją zrobioną w ramach postępowania.

Pierwszą przybliżoną wartość przedmiotu zaskarżenia bazującą na zwiększeniu długości okresów składkowych określiłem swojemu pełnomocnikowi w wysokości 3012 zł. Potem uwzględniając zwiększenie zwaloryzowanego kapitału początkowego uzyskałem wartość dwukrotnie wyższą.

Niestety, nie udało mi się w pośpiechu wyliczyć wielkości świadczenia emerytalnego pokrywającego się z symulacją zrobioną na potrzeby postępowania przed pierwszą instancją pomimo tego, iż starałem się stosować zasady wynikające z ustaw i posługując się dostępnymi w Internecie tabelami inflacyjnymi i demograficznymi. Moje szacunki nie są więc pewne.

Rząd wielkości dochodzonej pozwem kwoty nie kwalifikuje mojej sprawy do ewentualnego złożenia skargi kasacyjnej. Nie znajduję też innych powodów uniemożliwiających rozpoznanie sprawy przez Sąd Apelacyjny pomimo braku wskazania wartości przedmiotu sporu. Nie jest od niej zależne wynagrodzenie prawnika, ani wysokość wpisu sądowego.

Proszę rozważyć uzasadnienie postanowienia II PZ 22/11 wydanego przez skład orzekający z udziałem SSN Małgorzaty Gersdorf:

Rzeczywiście, apelacja winna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu sporu. Trafnie jednak Sąd Najwyższy w szeregu orzeczeniach (por. np. postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., sygn. II UZ 43/09) upatruje możliwości odrzucenia apelacji z tego powodu jedynie wówczas, gdy od oznaczenia tej wartości zależy możliwość nadania apelacji właściwego biegu. W innym wypadku obowiązek jej podania, obowiązek – podkreślmy – służebny wobec innych regulacji procesowych, stałby się obowiązkiem samodzielnym. Nie jest on jednak na tyle poważny i niezbędny by z powodu jego niewskazania *ad casum* odrzucać apelację. Godzi to w istotę prawa do sądu, którego podstawową rolę stanowi rozpoznanie merytoryczne żądania strony a nie poszukiwanie formalnych wybiegów dla uchylenia się od tego obowiązku.

Miedzy innymi na wymienione postanowienie w sytuacji bardzo podobnej do mojego przypadku powołał się Sąd Apelacyjny w Krakowie (III AUz 172/12):

W apelacji wnioskodawca uwypuklił, że nie jest zadowolony w pełni z wyliczenia organu rentowego, które stanowiło podstawę do zmiany zaskarżonej decyzji, albowiem do przeliczenia wysokości podstawy wymiaru renty powinny zostać uwzględnione wynagrodzenia wyliczone na podstawie książeczki opłacanych składek na związki zawodowe. Rozpoznanie apelacji wnioskodawcy nie jest w związku z powyższym uzależnione od wskazania w sposób przewidziany w art. 19 – 24 k.p.c.

wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ w apelacji oraz w piśmie procesowym z dnia 16 sierpnia 2012 r. wnioskodawca podał w jaki sposób domaga się przeliczenia podstawy wymiaru renty i w jakiej wysokości za dany rok kalendarzowy organ rentowy powinien uwzględnić wynagrodzenie za pracę. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 września 2011 r., II PZ 22/11, (LEX nr 1108549) stwierdził, że rzeczywiście apelacja powinna zawierać oznaczenie wartości przedmiotu sporu, ale odrzucenie apelacji z tego powodu następuje wówczas, gdy od oznaczenia tej wartości zależy możliwość nadania apelacji dalszego biegu. Identyczny pogląd został wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 maja 2006 r., II PZ 18/06 (OSNP 2007 nr 9 -10, poz. 137) oraz z dnia 11 grudnia 2009 r., II UZ 43/09, (LEX nr 583825). Oczywistym jest zatem, że stosownie do treści art. 370 k.p.c. sąd mógłby odrzucić apelację tylko w tym przypadku, kiedy apelacji nie można nadać dalszego biegu, co w rozpoznawanej sprawie nie ma miejsca.

Uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2016 r., II UZ 3/16:

Wezwanie do usunięcia braków formalnych apelacji pod rygorem jej odrzucenia w razie nieusunięcia braków w wyznaczonym terminie, zgodnie z art. 370 lub 373 k.p.c., może nastąpić jedynie wtedy, gdy braki te są tego rodzaju, że powodują, iż nie można apelacji nadać prawidłowego biegu.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009 r., II UZ 43/09:

Ad casum brak określenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie uniemożliwia nadania biegu sprawie w zakresie postępowania apelacyjnego. Ani bowiem opłata ani koszty zastępstwa procesowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie są uzależnione od wartości przedmiotu sporu.

Na tej podstawie wnoszę o uchylenie postanowienia z dnia 27 września 2021 opublikowanego w portalu sądowym 5 października 2021 o godzinie 23:31.

z poważaniem

Zbigniew Sarata

W załączeniu:

1. Potwierdzenie wniesienia opłaty